

— «Той не знае български, привари момата да говори, азъ щж ти кажа на кжсичко защо. Този ми братъ отъ малъкъ на самъ е билъ аргатинъ (слуга) у Ибраимъ пашовитъ чифлици въ Силистренско. Азъ се научихъ отъ скрито, че тамъ се мъчели да го потурчатъ; баща, братя други нѣмаме кой да го отърве, отидохъ, намѣрихъ го, забравилъ и языка си, придумахъ го да побѣгни, той ма послуша, но кадѣто и да идѣхъ съ него се ма бѣше страхъ че ще го намѣрятъ. Търсехъ го. Нашитѣ голѣми хори въ Силистра, най-сѣтнѣ ми казахъ да побѣгнемъ въ Цариградъ, дѣто ни приржчяхъ на други голѣми хора. Дадохъ ни и пари. Харчихме до тукъ и свършихме харчлъка. Сега ни трѣбать за вапоръ пари. Тѣзи турскитѣ дрѣхы сж на брата ми, съ които го бѣхъ облѣкли за да го изластятъ, сега искаме да ги продадемъ, да земеме нѣколко гроша за до Цариградъ. Аманъ ще ти се молимъ, ти баща, ти майка, на ли си христиенинъ, аджидисай ни, купи тѣзи дрѣхы, не ни оставий отъ пѣтъ, страхъ ни е да не ни подирятъ и тогива . . . и момата затули очитѣ си да плачи.

«— Че какво да правя азъ съ тѣзи дрѣхы, отговорихъ имъ, тѣ сж турски.

«— Ние ще ти ги оставимъ на половинъ, токо дай ни само 100 гроша, че ти сѣтнѣ можъ ги прода и за 200 и за повече, каза момата нажалено.

«— Ами като идите у Цариградъ, у коя махла, у коя кжща ще кондисате.

«— Кжщата не знаемъ, но махлата ни казахъ е до джамията св. София, близо до нея е кжщата на Христа Гърку, у когото ще слѣземъ.

Помислихъ си, това мѣсто го зная, но тамъ да има христиени, незнаяхъ, най-послѣ се рѣшихъ да имъ спомогна, като взаемъ, и като ида въ Цариградъ да ги намѣри да